

РЕШЕНИЕ

№ 100

гр. Айтос, 30.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – АЙТОС, III СЪСТАВ, в публично заседание на втори септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ИВАЙЛО КР. КЪНЕВ**

при участието на секретаря **Силвия Г. Лакова**
като разглежда докладваното от **ИВАЙЛО КР. КЪНЕВ** Административно наказателно дело № 20222110200128 по описа за 2022 година

Производството е по чл.59 и сл. ЗАНН.

Производството по делото е образувано по жалба на **Х. М. Е.**, ЕГН *****, съд. адрес: ***, чрез адв.Т.Д., против Наказателно постановление (НП) № 536/22.10.2021 г. на Директора на РДГ-Бургас, с което за нарушение на чл.84, ал.1, пр.3 ЗЛОД вр. чл.43, ал.3, т.1 ЗЛОД на осн. чл. 84, ал. 1 ЗЛОД и чл.94, ал.1 ЗЛОД на жалбоподателя са наложени наказания глоба в размер на 150 лв. и лишаване от право на ловуване за срок от 3 години, като на осн. чл. 95, ал.1 ЗЛОД е постановено отнемане в полза на държавата на вещите, предмет на нарушението. Счита, че атакуваното НП е незаконосъобразно. Сочи, че не е несъмнено установено мястото на нарушението, т.е. че не е доказано, че нарушителят се е намирал извън района на ловището, за което има разрешение за лов, както и че не е установена вината на жалбоподателя. Моли за отмяната на НП, претендирайки разноски.

АНО - РДГ-Бургас, чрез юрк.С., намира жалбата за неоснователна. Счита, че нарушението е несъмнено установено. Моли за потвърждаване на НП. Прави възражение за прекомерност на заплатеното от жалбоподателя адв.възнаграждение.

Съдът намира, че предмет на делото е единствено жалба, касаеща частта от НП, с която за гореописаното вменено нарушение на жалбоподателя е наложено наказание лишаване от право на ловуване за срок от 3 години и на осн. чл. 95, ал.1 ЗЛОД е постановено отнемане в полза на държавата на вещите, предмет на нарушението, а в останалата си част /с която на осн. чл.84. ал.1 ЗЛОД е наложена глоба на жалбоподателя/ НП е влязло в сила /видно и от мотивите на отменителното решение на Административен съд-Бургас, с което делото е върнато за разглеждане от настоящия състав, поради което в тази си част НП, като влязло в сила, не подлежи на съдебен контрол в настоящото производство/.

От доказателствата съдът намира за установена следната фактическа обстановка: На 02.10.2021г. свид. С. и свид. Ш. (служители на ЮДП ДП–С.) били на проверка по сигнал в землището на с.Т., общ.Р., където установили ловна дружина (част от която бил жалбоподателят) с извадени и сглобени ловни оръжия, които се намирали в подотдел 219:6. Извършена била проверка на ловните документи на лицата и се установило наличие на необходимите разрешителни, но било констатирано, че ловците се намират в подотдел, който не е част от територията, определена им за лов, а именно: ловностопански р-н Д.п., ловище 2-ро, м.Баира- съгласно разрешително за групов лов от 29.09.21г. На жалбоподателя бил съставен АУАН. За място на извършване на нарушението в акта е посочен подотдел 219:6, попадащ в териториалния обхват на ТП „ДГС А.“. АНО възприел изцяло фактите съобразно обстоятелствената част на АУАН и въз основа на тях издал обжалваното НП.

При тази фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи: Жалбата е допустима - подадена е от легитимирано лице, в срока по чл. 59, ал. 2 ЗАНН и съдържа нужните реквизити. АУАН и издаденото НП са съставени от компетентни органи. Нормата на чл.84, ал.1, пр.3 ЗЛОД предвижда административно наказание за лице, което ловува извън определените в разрешителното места, без да е убил или уловил дивеч. Според чл.43, ал.3, т. 1 ЗЛОД ловуване е и престой или движение на лица извън населените места с извадено от калъф и сглобено ловно оръжие, независимо дали е заредено или не. Не е спорно по делото, че жалбоподателят се е движел извън населено място, с извадено от калъф и сглобено ловно оръжие. Ангажирани са доказателства, че същият е притежавал разрешително за групов лов от 29.09.21г. за ловностопански р-н Д.п., ловище 2-ро, м.Баира.

Съдът намира, че не се установява по несъмнен начин жалбоподателят да се е намирал на територия, различна от тази, за която е имал разрешение за ловуване. Не е безспорно доказано, че мястото, на което е бил установен жалбоподателят от проверяващите попада в подотдела, посочен от проверяващите лица, като е възможно същевременно мястото да се намира и в ловището, в което има право да ловува съобразно разрешителното, който въпрос компетентните органи е следвало да подложат на внимателна преценка и да изяснят (вкл. и на осн. чл.52, ал.4 ЗАНН), позволяващо установяването му по безспорен начин. Мястото на извършване на нарушението е съществен елемент от състава на нарушението, поради което, както в АУАН, така и в НП следва точно да се посочи същото. Неслучайно изискването за посочване на точното място на извършване на нарушението съставлява и задължителен реквизит както при съставянето на АУАН (чл. 42, т. 3 ЗАНН), така и при издаването на НП (чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН). По делото бяха събрани като доказателства свидетелски показания и заключението на ВЛ по допуснатата СТЕ - относно мястото на извършване на нарушението, но дори и с тях въпросът остана недокрай изяснен. Спорът се свежда до това къде точно се е намирал жалбоподателят в момента, когато е установен от компетентните служители. Нито в КП, нито в АУАН, нито в НП са посочени точните географски координати на мястото на нарушението, както и по какъв начин е било установено същото. Не се установи безспорно, че посоченото в НП представлява място,

което се намира извън ловището, за което е издадено разрешението за лов. Не е налице тъждество между ловището и подотдела (първото е изрично дефинирано в пар. 1, т.10 от ДР на ППЗЛОД, чл. 3, ал.6 от ППЗЛОД урежда границите на ловищата; подотдела като горска териториална единица е уреден в чл. 15 от Наредба № 18/07.10.15г. за инвентаризация и планиране в горските територии, чл. 17 урежда означаването на подотделите, а в чл. 125, ал. 5-7 се регламентират границите и номерацията им). Не са представени убедителни доказателства за границата на районите (подотдели и ловища), т.е. няма данни дали мястото, посочено в НП, действително се намира извън ловището, за което е издадено разрешителното. В тежест на АНО бе да докаже този факт в процеса по несъмнен начин. Показанията на свид.Ш. и свид.С., че мястото, обозначено в НП, попада извън ловището, за което е издадено разрешителното, не са достатъчни. В случая остава неясна границата между подотделите и ловищата като различни единици (още повече, че по делото не се установи, че на процесното място е имало видими обозначения на тази граница, както и на ловищата). АНО следваше да представи доказателство за това къде минава границата между ловищата и подотделите и да нанесе точно мястото, което е посочил в НП, позволявайки да се установи дали жалбоподателят се е намирал в рамките на ловището, за което е издадено разрешението, или е бил извън него, обуславящо извод за налагане на санкция. Само тогава може да се заключи, че това място попада извън разрешителното за лов. След като не е доказал този факт, АНО не е доказал един от елементите на състава на адм. нарушение, а именно, че жалбоподателят е ловувал извън определените в разрешителното места (в т.см. Решение № 2167 от 13.12.2019 г. по к. адм. н. д. № 2535/2019 г. на XV състав на Административен съд – Бургас, както и Решение № 698 от 26.05.2022 г. по к. адм. н. д. № 612/22 г. на Административен съд – Бургас, постановено по идентичен казус като настоящия). Извод в обратна насока – за безспорна установеност на мястото на нарушението, посочено в НП, не може да се обоснове и със заключението по СТЕ. Заключението не е задължително за съда (чл.154, ал.1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН), като в о.с.з. от 2.9.22г. ВЛ посочи, че определеното от него място е било посочено от служител на РДГ /участвал в съставяне на КП/, и макар ВЛ да е изчислило координатите на мястото в експертизата, както се изтъкна по-горе GPS-координати не са посочени нито в АУАН, нито в КП /по делото липсват какви да е доказателства какви координатни точки е отчел използваният от горските служители GPS при установяване на нарушението/. Точните координати са изчислени от ВЛ едва в заключението /при липса на такива, несъмнено установени по делото/ , за чието изготвяне освен това е използвано посочено място от служител на РДГ – при отсъствие на жалбоподателя, във време и в различен сезон от посочените в НП и за място, посочено от служител на АНО- при това в значителен период от време след извършване на вмененото нарушение /в каквато насока е и изложеното от проц.представител на жалбоподателя/, поради което заключението на ВЛ не следва да се кредитира като доказателство, установяващо вмененото нарушение на жалбоподателя. За пълнота следва да се посочи, че не се установява и че вмененото нарушение е извършено виновно от нарушителя съгласно чл. 7 ЗАНН. Следва да бъде доказано не само авторството на нарушението от жалбоподателя, но и неговата субективна страна - вината му, за да бъде

ангажирана административно-наказателната му отговорност. В този смисъл в НП не е посочено, че деянието е извършено "виновно", не е уточнена и формата на вината умисъл или небрежност, както и не са посочени обективните обстоятелства, от които се съди за нея.

В случая липсва надлежна индивидуализация на нарушението от субективна страна, още повече, че дружината е била придружавана и от компетентен горски служител (свид.М.), а т.к. не се установява, че деянието е било извършено виновно, същото съставлява основание за отмяна на НП

Доколкото в тежест на АНО бе да докаже констатациите, съдържащи се в НП, но не бе проведено пълно и главно доказване от негова страна в тази насока, то НП като незаконосъобразно следва да се отмени. НП следва да се отмени,но единствено в невлязлата в сила своя част, предмет на делото, а в останалата си част, с която на осн. чл.84. ал.1 ЗЛОД е наложена глоба на жалбоподателя, НП е влязло в сила /в тази част не подлежи на съдебен контрол в настоящото производство/.

Жалбоподателят има право на разноски на осн. чл.63д ЗАНН вр. чл. 226, ал.3 АПК - в размер от 250 лв. /заплатено адв. възнаграждение/, като възражението за прекомерност от проц.представител на АНО съдът намира за неоснователно, доколкото същото отговоря на чл. 18 от НМРАВ. В тежест на АНО следва да се възложат и заплатени от бюджета на съда 450лв. – разноски за възнаграждение на ВЛ за СТЕ.

Мотивиран от изложеното и на осн. чл.63 ЗАНН Айтоският районен съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 536/22.10.2021 г. на Директора на РДГ-Бургас **В ЧАСТТА**, в която за нарушение на чл.84, ал.1, пр.3 ЗЛОД вр. чл.43, ал.3, т.1 ЗЛОД на осн. чл.94, ал.1 ЗЛОД на Х. М. Е., ЕГН *****, е наложено наказание лишаване от право на ловуване за срок от 3 години и на осн. чл. 95, ал.1 ЗЛОД е постановено отнемане в полза на държавата на вещите, предмет на нарушението.

ОСЪЖДА РДГ-Бургас да заплати на Х. М. Е., ЕГН *****, съд. адрес: ***, чрез адв.Т.Д., сумата от 250 лв. – адв. възнаграждение.

ОСЪЖДА РДГ-Бургас да заплати по сметка на РС Айтос сумата от 450 лв. – разноски за възнаграждение на ВЛ за СТЕ.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Административен съд - Бургас в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия при Районен съд – Айтос: _____